

Čuk na pal'ci

Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Pavelli 9. Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik France Podberšič. — Cena oglasov: 1 milimeter visočine v štrini enoga stolpa l. — 80, za trgovske reklame, Bančna obvestila, poslana, osmrtnice, vabila, naznanila itd. vsaka vrsta 1 l. Celoletna naročnina 15 l. Za inozemstvo 22.50 l.

Leto II.

GORICA, dne 1. februarja 1923

št. 7.

Veselo tekmovanje pri političnem delu za naše ljudstvo



ali zakleta kraljičina.

Kaj res, da živimo mi v bajki Turnjuščici, vsi v gradu ljudje so pospali, kaj jih je li zboldlo nesreče vreteno, li svetu slovo do volitev so dali?

Visijo nad njimi slovanski li grehi, razprtja, sebičnosti, druge nezgode, ne Čuk, ves bo narod enkrat jih povprašal, kako te odgovor glasil se vaš bode?

Če vaša nezgoda je samo slovanska, je čas, da v ti uri se naglo popravi, beseda izgine, le delo in delo nas znova zdaj dvigne in dobro pozdravi.

Če pa ste začarani v mrko brezdelje, naj kufalu rešitelj-buditelj rodi se, naj s sabo mogočno trobento pripolje, da brz na njen glas celi grad probudi se.

Če narod ne more dobiti koristi, parabi v teh dneh vsaj moralne opore, vsa moč je v le v veri in v upanju zlatom, naj dela se v tom, če drugje se ne more.

Plačila na obroke.

Humoreska.

Neka čifutska tverdka, ki se je bavila z razprodajo knjig na obroke, je našla novo pot za razprodajo mladeniških spisov. Potom okrožnic je naprosila srednje in višje šole v Ljubljani, naj ji sporočijo naslove prvih dijakov različnih razredov. No, in tverdka se ni smela pritožiti radi pomanjkanja teh naslovov. Misel ni bila slaba, toda obnesla se ni, kakor bi se bilo nadejati. Vzrok temu je, da je prvi učenec razreda pre malo energičen, da ga drugi učenci lahko nabijejo, ali tudi, da nima poguma tritati, da nima morda časa zato itd. Tverdka je tedaj poslala raznim prvim učencem gimnazije v Ljubljani večjo množino knjig s prošnjo, naj iste razproda med učence v razredu ter iztirjajo prvi obrok, kakor tudi mesečne in te točno pošiljajo tverdki. Za odstotke naj bi si ti učenci vzeli po dve ali tri knjige brez plačila. Trgovina je pričela in evo vam prvo pismo, ki ga je pisal prvak II. gimn. razreda tverdki: »Radovoljno sem vsprejel vašo ponudbo in poslale knjige v razprodajo med učence. Žal mi je v tem pogledu to, da sem v prvem semestru dobil v računari dvojko ter moram vsled tega pod prisego biča vedno z aritmetiko na okoli. Vašo izdajo Schillerjevega »Willem Tell« sem oddal učencu Rudolfu Golivčiču. Ker ni imel denarja, mi je za prvi obrok prinesel malega zajčka. Ali naj vam ga pošljem po pošti? Jaz mi zamorem dati hrane samo, kadar imamo salato pri obedu, a ta je že z jesikom in oljem namočena in do tega predmeta še nismo prišli v šoli ter tedaj ne vem, če bi se je on poslužil.

»Najnovejše pravilice« sem dal Ivanu Zaspané, ki pa sicer tudi ni mentalno sprijaznjen z blagajno, pač pa s stricem, ki mu je obljubil, če ne prinese nobene dvojke v spričevalu, da mu bo dal 15 kron, potem ko bo stric knjigo zastavil, če bo šlo. Upam, da se bo to posrečilo. Maksimilian Blatobrtnik je hotel imeti »Črnega viteza roparja«. Zdelo se mi je pa, da on ni prav sposoben za to delo. Drugič pa dvomim tudi, da bi se ga posrečilo zastaviti... Čisto drugači pa se glasi naslednje pismo:

»Knjige prejel in začel že s trgovino. Upam da bo šlo kaj imenitno. Emil žalost je vzel knjigo:

»Berlinski obešalec«. Prvi obrok prejel in ker si nobene knjige ne obdržim, ker vsako prej preberem, vzemite na znanje, da smo s tem denarjem na gradu igrali »v luft metat« in sem ga zaigral.

Za druge obroke sem mu dejal naj očeta »mašmira«, da je v šoli eno šipo v oknu razbil. Leopold Križ je vzel »Nepelski ponarejalci bankovcev«. Ker ni hotel odriniti z denarjem, sem mu njegovo zbirko znamk vzel. Vrednost najmanj 10 kron. Jih lahko prodam?

»Skrivnosti Pariza« sem mojemu prijatelju Josipu Natlačen usilil. Za prvi obrok sem ga naklestil, tako imenitno, da se izplača prvi obrok. Za drugi obrok sem mu iz žepa vzel 50 stotink, a za ostalo mi bo moral vse naloge napisati. — Za mojo provizijo, kakor sem že ome-

nil imam najrajši denar v gotovini, ker je zdravnik očetu prepovedal kajenje in ne utidem vsled tega niti enega — čika.

Z odličnim spoštovanjem
Tomaž Falotnik.



Goriča, dne 1. marca.

Nič kaj posebnega se ni zgodilo pri nas. Tisti, ki branijo, da bi drugi kaj napravili, niso napravili ničesar, in če so kaj napravili, so naredili tako, da drugi ne morejo proti temu nič narediti. Tako smo končno dosegli, da je največji mir in red v državi. Še kritizirati se ne sme, zalkaj na ta način se rušita mir in red. Čuk na palci pričakuje, da bo še smeli prepovedati. In če že ne bo prepovedan, ga bodo vsaj ločili v dva smeha: v proti državnega in v pravovernega. Prvega bodo zaprli in obglavili, drugega bodo pa obdavčili. Za vsak dovtip bo treba plačati poseben kolek. Če bo uveden kolek na vse vidne in nevidne predmete, predlaga »Čuk«, da se uvede še na človeške vetrove. »Čuk na palci«, potem šele boš drag!

Po svetu se »fašizem« prav leno razvija, posebno med Nemci, ki so že nekdanj mislili, da je narodnjaštvo njih bog, se zdaj zopet dvigajo različne krvave sablje iz svetovne vojne in ni gotovo, da imajo za ušesom vpostavitvev nemške monarhije. Bivši nemški cesar itak nima nič dela. S svojo novo ženo se je baje že do cela skregal in ne govori več: najlepša prilika, da začne vladati.

V ta nacionalistični ogenj je seveda prilila olja francoska Marjanca, ki ga je hotela gasiti in rešiti zase kolikor mogoče koristi. Ko so Nemčijo zvezali za roke in noge, so ji stopili na trebuh, ji pomerili z revolverjem na glavo in stavili nogoi, naj plača. Ravno tako kot bi si Čuk na palci hotel odrezati perutnice in potem poleteti na deželo, da kaj vidi.

To pa ni edina modrost zmagovalcev, saj hodijo že par let z zavezanimi očmi po svetu in delajo konference z zamašenimi ušesi, pa se silno čudijo, da se ne morejo zediniti. Najbrže se bodo zedinili na ta način kot v svetovni vojni, ko bodo trčili z nosom in baionetom skupaj. Če jim drugi ne dá pameti, Čuk jim jo ne da, ker jo sam rabi.

Čuk na palci.

Mali Janezek se je urezal na prst. Ko se je prikazala iz male ranice kri, je zaklical materi: »Mama, hitro zaveži prst, ker — pušča!«

Gespud s polimana marela!

Jblana 23. febr.

Tolk cajta sma na okol šnofal, de sma zvedl in zavohal kdo je tist pamš k' se u »Čuku« z nas Jblančanu norca dela. Orka luj, gespud Brile, s polimana marela koko luter sma te pogruntal! Dober, de vema kdo je, pa 'ma tud pvedal. Al še veš polimana marela koko s' enkrat na Jblanca hodu na Prule, ke k' sma se šl kozeklami slepe miš lovit in mance? Veš koliko s' se na sonce gret hodu s toja polimana marela, pa abšnicelne š papirja jedu, pa Zallaznik kreli na puf felitov.

Še za godla nis' mov, k' sma ga mi p Mačk žajfal, de se ntu je kar heruš z ust kadiv. Pol s' pa upaš še čez nas šimfal! Krucotilken na gangah, nauš k'še pihu s toja polimana marela. Nam se še čuden zdi, de te ni že zdavni zbud pocitru; sei tacga kolufolotarja b' že žiher 'nkai konc biv!

Tekal k' s' tle ukul hodu s' reku, de te za pijontarja nucaja, v r'snie s' pa u Lartermanu alé hodu pr en guncene orgle v' tít, k' sa se ub nedelah pastirji in dekle guncat hudile. Kaj s' znabet že pozabu, de s' za frušték na frančeškanskeh štengah sedu, pa stare žemle grizu? Če se nauš več spoumu prit pa Trškanovga Hektora vprašat, k' s' mu ena žemla z gobca pu tegnu, k' t' jo je z varžeta spihu.

Pena dam Brile, kua se uš tko zagat nov in šimfov, kar na toja marela se zmisel, pa če 'maš kolki slame u glav, t' mo rejo krukodileve sovze po fris prtečt.

Sej veš, koko j' blo ne, kar neumen se m' zdi, če se zmislem, koko so te, enkat u špelkamro fural, k' te je topelcifra u enem graben na Žabjak pu noč zagledu in vsega pu kozlanga von zuteku. Pr meš Ančka, tu j' biv hec, kar za crkut!

Tko s' biv lep koker žabji pildek, pa tko ponižen s' ja noter vandru in usta st' snene držu, de t' je kar smrkel na neh zmreznu. Har duš krvav, koko sma se ni smejal! Al še veš, de sma te pol vidl rin gelšpil gont, keder s' biu frej s' pa left po žiru, pa papir u čevle tlaču, k' so ti pavet ven 'z neh kukal. Zdej b' se pa še rad 'z mas norca delu.

Orka luj, veš kar tih bod, pa movč, če ne boma, druga rajža še kej družga pvedal, de se t' bo od straha kar marela odli mala, sej vema, de jo 'maš še s' sabo, če prov ne hodeš več na božjo pot ldi golfat, koker s' 'nkai na Roženpoli dr Jblan hodu. Keder s' pa pr svetem Jakob u Brgantu uštarij kisu ajmohit jedu, s' se pa za tko nobel pijontarja držu, de b' ti kmal kdo vrjev. Viš tko nas gifta krucinal banda, de če b' te zdela pred saba 'mel, t' te tko namazal, de b' se žabam u lužah smilu. Fiks Laudon, 'maš sreča, de s' tam! Če uš pa le kej rogovilu, t' ma pa že pomagál. Škoda, de ni več renpona u Jblan, pa tisteh barak k' so ble kulesa not spravlene, k' s' učaseh ke spat hodu in se u tiste koce zavijov, na ktereh so se dirkač tace mazál in dignel, de so pol bl prtiskal. Škoda pravu zelo, k' t' ne morma en mušter ke poslat. Pol b' pa čist za gvišen movčov, če me b' tov h' t' rdohten. Pr mej krvav gajžlan, sam še ena zin pa uš vidu po čim so hruške! Tko t' boma toj ksilit spraskal, koker mežnar tistem k' ie ole z lampce spiv. Za 'nkrai 'maš že zadosť ti in toja polimana marela, pa serbus. Jožko Rokotc.

Jožek je požrl desetico.



**Vsi sorodniki so v strahu pritekli skupaj kričeč:
„Pepček pogum, desetica mora priti ven!“**



Stricem v Trebuši na znanje.

Dragi strici!

Na Vašo srčno željo, naj Vam »Čuk« izbere neveste. Glejte, da boste z njimi zadovoljni.

Stric št. 1, 50 let star, kateremu gre do noge nekoliko na »x«, dobi 29 let staro teto št. 9 z debelimi nogami in nekoliko na »o« ob bistri Trebuši, da jo lahko prej okrtaji. Oddaljena je samo 200 klastor od njega.

Stricu št. 2, nekaj čez 40 let staremu s pol sivo, pol golo glavo z dolgim in zakrivljenim nosom, sem prisilil teto št. 7 s Trdenskega vrha, katera sicer nekoliko šepa z levo nogo, a je drugače prav luštino in zavber dekle, še ne ravno 60 let staro.

Tebi Peter Skomina saj mi ne boš zameril, čeravno se rad jeziš – sem ti spekel najboljšo. Pa poslušaj: 1. Je močno gluha na obe ušesi in ji tvoje kričanje ne bo nič nadležno. 2. Jeclja prav močno, tako, da cel dan ne boš slišal 10 besed iz njenih ust. 3. Kuhati zna izvrstno, ker je bila 15 let za kuharico pri baronu »Nemanič«. Je čez 60 let stara.

Stric št. 5! Tebi žal nisem mogel dobiti primerne neveste doma radi tvojih izrednih oblik. Zato sem sfrčal čez Kobilco v Čerovan. Da boš vedel kje se

nahaja, poslušaj kaj ti povem: Ko prideš na vrh Kobilce, zavali se v dolino proti Trebuši in tam kjer se boš ustavil, tam te bo že čakala nevesta.

Ostale strice sem odložil v koš za prihodnji pust.

Dragi strici! Ker je pa gospod Pust že odšel v »Deveto deželo«, sem vam tudi priskrbel dovoljenje od Kemal paše in Alaha, da se smeste tudi v postu za silo oženiti.

Čuk na palci.

Pustno poročilo iz krejske fare.

Stricov pust 8. februarja. Praznovali so ga poleg stricov tudi nekaj polstricov, dva predsednika – ta mlajši je bil hudo vesel samo škoda, da se je že kmalu po božiču poročil namesto, da bi se po pustu – en mežnar – ki je naslednje jutro dve jutranjici zvonil – in en mlekar – ki pa na žalost vseh članov mlekarnice ni dveh sirov ulovil, kar bi lahko storil če bi bil mežnarja posnemal.

Debelenca 11. februarja. Nič posebnega. Samo krejski fantje so hudo razžalili potoške punce in fante, da ti slednji ne znajo plesati. Se razume, da potočarji te žalitve niso mogli preboleti zato so napravili plesno šolo, ki je trajala vse zadnje tri dni pusta. Uspela je sijajno, kajti na pustni torek so šolali potočarji Krejce. Čuka pa je zelo presejnetilo dejstvo, da so se te šole udeležile tudi nekatere gospe iz Kreda.

Pustni torek 13. februarja. Udeležilo se ga je vse! Poleg predsednikov, mežnarjev in mlekarjev so bili tudi cerkveni ključarji, poštar, ki je od samega veselja kapo nazaj obrnil, Pogač, ki je plesal »kolo« ter vriskal kot bi bi obseden. Proti koncu pa je Čuk zapazil kako se je ta starejši predsednik na »dratu« sušil, tovarišijo mu je delal eden prav dober tenorist. Ta veliki gostilničar, ta mlajši

predsednik in pa Jaka so srečno unesli pete, malo je manjkalo, da niso tudi ti trije ptiči obviseli. Ta stari Jaka pa je za mizo zadremal in prespal to nevarnost.

Vsem skupaj čestitam, izvzemši Jožepeža, ki je imel toliko soli v glavi, da se ni udeležil pustnih veselje temveč ga je mirno žmuljal pri Ložanu.

Čuk na palci.

TAKA SE PRIGODI PIJANCU.

Neki gledališki igralec je popival ves dan do večera, ko bi moral nastopiti v gledališču. Režiser ga je seveda ozmerjal, ko ga je ogledal.

»Sramujte se«, je rekel. »Komaj ste prišli v najlepša moška leta, pa ste že skoro podrtija. Pogledajte se no v ogledalu, pa boste videli, da imam prav«.

Režiser je segel na mizo po ročno ogledalo, pomotoma pa je vzel krtačo za lase in jo pomolil igralcu. Slednji je zijal nekaj časa v krtačo, v trdnem prepričanju, da je ogledalo in pravi končno:

»Saj ne izgledam tako slabo, samo hudo sem kosmat«.

LEPA BASEN.

Mala miška je padla v sod čistega alkohola. Ker je bila v bližini mačka je slednjo obupno prosila, naj jo potegne ven.

»Kaj pomaga, če te prav rešim, ker te bom potem takoj pohrustala za malo južino«, je rekla mačka.

»Čeprav, samo da ne utonem v alkoholu, ker taka smrt je sramotna«, je rekla miš.

Mačka ni več ugovarjala. Prijela je miš z zobmi ter jo dvignila iz soda. Pri tem je pa pomočila smrček v alkohol, ki jo je prisilil do kihanja. Miška je porabila to priliko in ušla v luknjo.

Mačka jo je potem klicala naj pride na dan. »Ali mi nisi obljubila, da te smem pojedsti?« je vprašala.

»Obljubila sem«, je rekla miš. »toda tista obljuba je neveljavna, ker je bila izvršena pod vplivom alkohola«.

SMOLA.

»Vražjo smolo imam danes. Dva gostilničarja sem prosil petdeset lir na posodo, pa kaj mislite, da sem jih dobil? Kaj še! Prvi je rekel, da mi jih ne posodi, ker me ne pozna; drugi je pa dejal, da mi jih ne posodi, ker me prav dobro pozna«.

DOBER DELAVEC.

Neka žena je pričala na sodišču v prid svojega sina in med drugim je izpovedala tudi, da je imenovani sin delal na kmetiji že od svojega rojstva. Odvetnik nasprotne stranke ji je segel tu v besedo:

»Vi ste zatrdili, da je vaš sin delal na kmetiji, odkar se je porodil na ta svet?«

»Da, gospod; tako je«.

»Ali bi mi hoteli povedati, kaj je delal prvo leto?«

»Prvo leto je — molzel!«

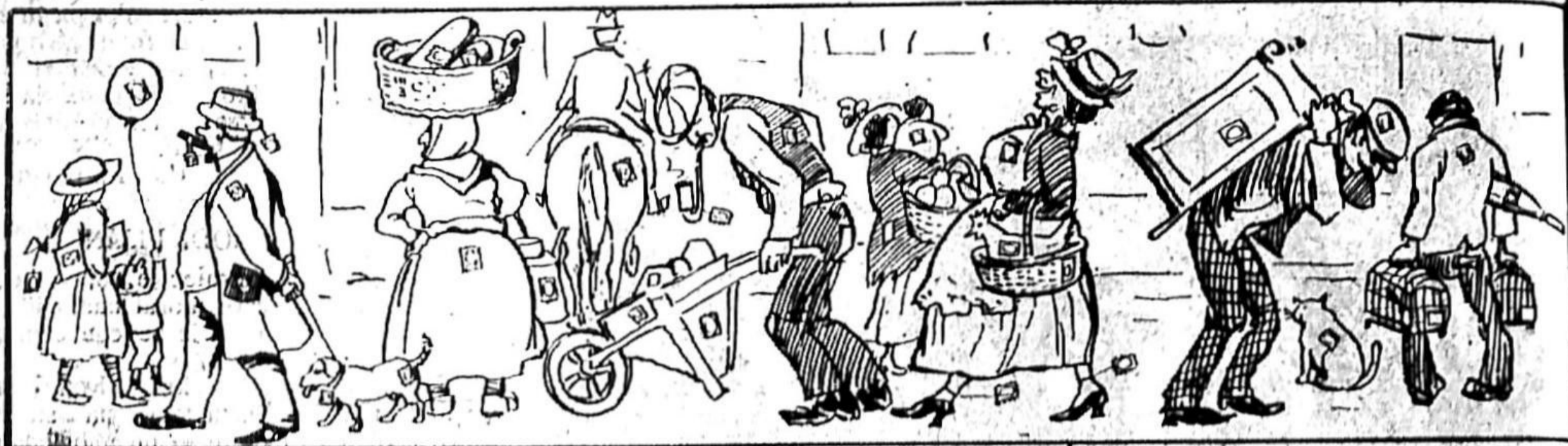
Advokat je umolknil.

HLADILO.

Gospodična: »Če se že omožim, potem vzamem le kakega modrega moža«.

Star samic: »Ljuba moja, modri moške se pa sploh ne ženijo«.

Davek na davek - kolek na kolek, plačaj in molči - kot božji volek.



Obilo dela dan na dan,
a zaslužka skoraj nič,
pa opleta okrog hrbta
davkov in doklad te bič.

Kolek je na vsako stvar,
še na brke, še na nos,
če obut si, na star čevell,
na živ podplat, če si bos.

Kolek pride na cigaro
in še tja, kjer se sedi,
in na psičke in na mačko:
če naj mišl vami lovl.

Kolek je na kito, lilačo,
še na distih par podvez,
ki jih kratkokrillka kuže,
in na nogovice vmes.

Kmalu bo še sklenjen zakon,
da bo davek tud' na mulie,
bojda bo na vse enako,
na debele in na suhe.

Če je pametna država,
naj na misli davek dene,
pa kmalu vse pokrila
deficite črne njene.

Tržaška kronika na brjači.



Komare: — Buh dej dobru pa doste kume! Pej kam ste se naštimov?

Kume: — Mal kej česte komare k'pr svjatem Jevane ni nanka, anga dohtarja. Snuče je šrajela naša Nina, jen me sforcirala, de morem h dohtarji prašet, krku bomo zdaj fita pláčeli.

Komare: — Pej koku, Vam ni poslov paron diždeto?

Kume: — Kej je pej ke poslov; ma Nina je s tisto karto ščuhala kofe!

Komare: — Prov je strila kume! Naš Žiži jo je pej obejsu u kandot.

Kume: — Ši ši kumare, altroke diždeta; nej gre h strelji gaspadar, soja bajta jen vse včep! Jest ne znan ze kuoga pri strejli smo volili na lecjoni z blokam gaspadarje u kamun jen u kamro od deputatu?

Komare: — Pej znaste kej so tam gor pr svjatem Jakope nerdill kume? K'je prnesu poštir tiste karte čeleste s tribunala, so jeh refjutirali vsi aden za družzen jen pošta ne pošile več.

Kume: Ni strelal Me par komare, de bojo gaspadarji jen menistratorji trku cajta škercirali, de jo bo kešen u dobu po glavil!

Kumare: — Altroke! Jest ne znan krku cajta bo šlu toku naprej s to karrestijo. Moj stari ni učupu že ano leto neč otrokam. Vsem majnkajo škarpete, kalcete, jen Francele nima nanka brašes.

Kume: — E ši ši! Pej če mi mesemo salato na piaca od drvi po 3 lire kilo, šraje vse za nami, de smo ščavi in štrocini.

Komare: — Kej smo pej pr strelil! Nanka žjakete nimamo več soje odkar tricštini ne odpirajo po noči nobene bo tege več od guanta.

Kume: — Ben, ben komare, ma nanka mi družzi ne bomo bli matasti. Vso solato, redič, vrzote, kapus, šeln jen vso vrduro bomo sami snejli, pa nej nosjo še trku škomjat jen diždet.

Kumare: — Prov imaste kume, pa mağari če kdu krepa, ma s fita pej ne bomo šli. Kej mislste, de so naši slovenski dohtarji zastonj v Rime?

Kume: — Anka ta je dobral!

Kumare: — Nje pej! Viste viste kume! Ej oblast me mječi anka jest sm šutasta. Kume, naš maestro je davi šrajov, pa sm Vam zabla rečt, de je u via Mavricijo lega od inkvilinu, pej de tista vse pogliha. Papadan bo pršu h šocjem balincat an škričan od inkvilinu. Pej on pravi, de nej treba de plačeste fet, jen nanka ne kambjerat hiše.

Kume: — O vaj malora! Pej Vi jem verjeste? Ne stojte bit anka Vi toku nazaj s kartami. Kej ne znaste, de so pri mlj anka oni škomjat!

Kumare: — Oblast mječi alora anka legol! Ze kuoga pej prjamajo flike od inkvilinu? Pej tiste škričan, ima alora anka škomjat?

Kume: — Ke pej! Ki je že on! Se nanka ni dan dobru vsem flikam škomjat, je biu sfratiran s škritorja.

Kumare: — O strela ga zlome!

Kume: — Ši ši komare, altroke ča kule!

Komare: — Pej kej že grjeste kume? Pej z Bugom nol!

Kume: — Adio komare!

Pravijo, da v gorenji Tribuši čuvajo fantje sovo, ker se bojijo da jim je ne odnese čuk. Pravijo tudi da je dala sova na zid naslikat nekega čuka ker se boji da pozabi na njega. Čuk pa nemara več zanjo ker vidi da ima sova vse rada.

Pravijo, da v gorenjih Trebuških goricah so vsled epidemične bolezni poginili vsi gamsi.

Pravijo, da na Lokvah nameravajo zgraditi občinski vodnjak. Čuku se zdi to brezpotrebno ker imajo že tri.

Pravijo, da je Čuk odnesel čepovanški »Auti« prašiče, ker so bili premalo z dreto prevezani.

ČE POJDE!

Krojač (pri dijaku na stanovanju): »Zdaj pa ne grem prej odtod, dokler nimam svojega denarja.«

Dijak: »Dragi moj, tedaj morate pa najprej govoriti z mojo gospodinjco, zakaj čez en teden se preselim odtod.«

ODSVET.

Župan (mlademu zdravniku, ko se mu predstavi): »Čestitam k Vaši promociji, g. doktor; vendar Vam svetujem, začnite s svojo zdravniško prakso kje drugje, v našem mestu je umrljivost že tako strašanska!«

Čuk na „balu.“



10. februarja 1923.

V neki vasi bliz' Gorice, kjer »najlepše« so »cvetlice«, zvedel sem, da bode ples, zato preblekel sem se ves.

Obleka b'la mi je z baržuna, na glavi perje od »kapuna«, na nogah mel sem rokavice, na kljun sem vtaknil bele špice.

Tako podal sem se v dvorano, kjer France, udarjal je izbrano. Z veseljem vsi so me sprejeli, me pogostili, v sred' imeli.

In koga videl sem v dvorani, povem Vam tilo moji vdani: postavil sem jih v »kompartilo«, evo, ti so, ki sledilo.

Nuto, Malika, Paula, Nino, bil je Paško z Uršolino, Olgo, Milko, Nino z Žino, je plesal Pepi s Klementino.

Sedele Milka in Marijula, je plesal Tono s svoja Nuta, Nandi, Peter, Pepe, Ema, smejali so se tema dvema.

Po starem, Pepo in Marička, plesala sta kot dva ptička, Karmela, Rika, David, Doro, nestrpno čakali so zoro.

Počkaj Pepca, Mici, Šanci, Pepe, Pepa, Elza, Franci, Perinček, Ida, Mici, Toni, res so bili kot »bomboni«.

Berto, Urša, Doro s Tilko, bila Tončka je in Milko, Dorče, Julka, Pepe, Ivana, slednja bila je zaspala.

Anjul, Juli in Kranjica, Petrič, Francka kot novica, Ciril in Abel ne prav tiha, sta uganjala jih kot Pavliha.

Vsa ta družba prevesela, z mano pala je in jela, vsi smo dobro se imeli, včasih k'tero tud' zabeli.

V GOSTILNI.

G. Morgenstein: »Natakar, prosim plačat!«

Natakar: »Prosim, kaj pa imate?«

G. Morgenstein: »Jaz imam telečje možgane, moja žena zajčji hrbet, sestra prašičeva ušesa, a Artur in Fritz pa telečje noge.«

ČE NI ENO — JE PA DRUGO.

Škrobonja je rabil svoj rojstni list in se je v to svrhu predstavil naravnost pri občinskemu tajniku. Ta pa mu je odgovoril, da mu ga ne more izdati, ker je v zapisniku označeno »pokojen«.

»Pokojen jaz? Ali me ne vidite, da sem živ in zdrav tu pred Vami.«

»Je zaman vsak Vaš protest. Bo morda tudi res, toda za mene ste mrtev, kakor pravi zapisnik.«

»Slišite gospod tajnik...«

»Je zaman ali ne čujete; kaj hočete morda več vedeti nego jaz?«

Siromak je odšel s povešeno glavo domov in se je zgrudil na stol.

»Kaj se je zgodilo?« je vprašala začudena žena.

»Molči, tvoj mož Nini Škrobonja je mrtev.«

»Ali si postal neumen?«

»Mrtev! To mi je rekel občinski tajnik, ki je učena oseba in več ve kot ti. In če on to reče, se pravi, da je to res...«

»Teda! si vpisan med mrtve?«

»Ali mrtev v resnici, ali vpisan do je vseeno; resnica je, da je tako.«

»Potem si pa pusti izdati mrtvaški list; to je vendar boljše kot nič.«

Če je prav — ni prav

Če ni prav — je prav.

Nenovozen stotnik, ki je skrajno trmo-glav pokliče četovodjo Simsiča:

»Poročilo o stanju vojašnice je izgotovljeno?« zarenči nad njim.

»Ne, gospod stotnik.«

»In zakaj ni?«

»Ma... oprostite gospod stotnik, meni niste ničesar naročili.«

»Kaj, kako, kaj! Vi se drznete...«

Vi veste, da ne dovoljujem, da bi se dvomilo o moji besedi; ni prvi dan, ko se poznamo. Sem Vam ukazal napisati poročilo... da ali ne!«

»Da, gospod stotnik!«

»No in zakaj ga niste spisali?«

»Sem pozabil, gospod stotnik.«

»Ooooh!«

Čez nekoliko minut nekdo potrka:

»Dovoljeno?«

»Naprej!«

»Evo poročilo o stanju vojašnice, gospod stotnik.«

»Vi...? Kdo ste?«

»Četovodja Hribar.«

»Kdo Vam je ukazal napisati poročilo?«

»Vi, gospod stotnik.«

»Ravnokar sem temule rekel in še enkrat ponavljam, da ne trpim, da se dvomi o moji besedi. Jaz Vam nisem ničesar naročil, razumete! Ste razumeli?«

»Da, gospod stotnik!«

»Sem Vam naročil spisati poročilo?«

»Ne, gospod stotnik.«

»No in zakaj ste jo potem napisali?«

»Ma... sem mislil, da ste mi rekli.«

PROFESORSKA.

Profesor zasači latu-vlomilca v svoji sobi in ga hoče izročiti policiji. Na potu pa reče vlomilec: »Oprostite, g. profesor, toda sedaj se moram posloviti!« Profesor pa, ki je zdavnaj pozabil namen svojega pota, reče: »Pa z Bogom in le kmalu me zopet obiščite!«



Iz idrijskega pogorja.

Carissimo Signore

La ringrazio della tua gentile cartolina che cosa offato io a ti? pe dirmi questi parole pagli la multa ti ma io non lo pagata ancora senza che mi dici koso chi sei! non ho bisogno di correre in drlo di ti tu ti divertiti colla tua Micci perchè sei così cativo verso di una ragazza che non ti offato mai niente di male ma pazienza!! con me non corri più scherzare comene perche tu ci la tua Micci.

Non lo pesava mai di tuto Questo cho mi al scrite così presto sei dimenticato di ricordi cosa mi al deto: ma non credi cho me porti in giro oto ame. no. una di pred-gris e Micci ma nisuna non la sposerei al capito. Cio)

Dunque mi scuserai di tuto questo perchè nisun Italiano non la sposa: nisuna — — — — —

Non piu mi prolungo ricevi cari saluti dalla tua

Pepina.....

Cosa vuol dire che vieni così poco a casa mia?

ma io non sono arabiata niente:

Mi scuserai del mio male scritto....

Tua R.

Op. ur. Le spogljete se, slovenske Micke! Čuk vse vidi, Čuk vse ve!

Pravijo, da Gmajna ni bila vajena nositi »Monoklja«, zato ji je padel na tla in se razbil. To jo je tako potrla, da že dalje časa ni pogledala iz hiše.

Pravijo, da se je v Gorici ustanovil posebni venmetalni klub, ki bo strogo izven vsake prosvete in nad strankami. Vaje se bodo vršile v »Trgovskem domu«, kot edino primernem prostoru zato.

Pravijo, da se bo med odmori pri predstavah, plesih in koncertih od zdaj naprej vršilo predavanje o dobrem obnašanju v družbi. K temu se vabijo vsi »res veliki umetniki«.

Pravijo, da je običajala »korira« med Opčino in Sežano vsled pregoste megle. Šli so ponjo z oprtnjaki. Ker pa je bila megla pregosta, jo niso mogli najti.

Pravijo, da v Zakojci je tisti najbolj izobražen, ki največ žganja popije.

Pravijo, da bodo v Zakojci zato vsa drevesa posekali, da bo po zimi moglo solnce močnejše obsevati in da ne bo taka tema.

Pravijo, da se nekatera cerkljanska dekleta drobnjujejo. Vzrok: Talmor-čokolada in fantje z juga.

Pravijo, da klepetulje in kvantarce v Bodrežu pri Kanalu bodo odlikovane z medaljo iz korena.



Ribničar Urban.

Je djau Fežnarjev Janez, de buo štu na keji hedu duosta našga prdajka u la-
tiku-slovajnskem, zetu k'so šišne gospo-
darje tam napovajdale vesolnu vandraj-
ne uod šiše do šiše, ranku u stareh cajtali,
gljih koker so naš šumoster z aneh ključ-
nih buklu brale. Pa sm djau jest, de buo
kvišnu rajs toku, zetu k'se uob takem caj-
je znižeraj kašnu rešjetu poluome, ali pa
kašen ključnik respuče. Kūhavence jen
gljica so pa tūd lohku zgebijo. Vajste pa sm
blu rajs šu nankret, pa naj blu nč rajs
kar je Fežnarjev Janez djau, če sm prov.
tūd jest toku rjeku k'se nekul nekjer ne
zmuotem.

Ldje so se ble nemara spūntale, pa
najso tle nekamer s šiše jet. Je psjaka sej
imajo prov! Kdu buo zdej s šiše huodu
k'je toku mres. U Ferste sm huodu z muo-
jo unijetno ruobo tam uokul murja, pa sm
prlajzu do ane šiše k'ima tūren koker naše
cjenku, no tūrne pa ura, ampek brez pe-
telina. Vrat pa tudi naj nč jemajla, ne
uokul štjerah stranejh, toku, de je povsuod
skuze pihalu. Čūdnu se m'je tu zdajtu, sej
se muorte miselt, ampek rečt pa najsm tu
neč. Na ane strane sm se ustaviu zetu k'me
je fierbec gnou k'so se ldje toku rinle h
anne gspude so špajglame, u ruokah je
jemu pa papir jen klajbezen. Uokul njega
se je pa vse rinlu, jen aden ze drugem m'
je kej ne tihu, ne ušjesa povajdou.

Prov glih toku, koker pr nas uo me-
sjuone. Samu, ta kruota nekazana, je use
grajhe uod usacga ne papir zepisou. Tu
pa vender nej prou, sm djau jest. Pr nas
gspud moučijo jen nobenme neč ne pova-
jo, kar je kdu u spovdnice rjeku. Nu čez
an cajt k'se je spovd končala, je aden ne
an zguonc pozgunu, pa se je vse rezle-
tajlu ne uokule. Ja pa prov za rajs, koker
de b' uodvjezo dobile. Pa kar nankret k'je
blu malu lihta sm zemjerkou prou tam u
vse suorte posuode jen muorte vse suorte
žvale jen ribe grde jen bještre. Še kače so
jemajle jen kruote rdječe k'so jemajle
pouhnu nuli. Toku sm se biu ulezu k'sm
zemjerkou, de so kače jen druga gnu-
suoba lazila sem ter ke u rešjetah. J kaj
b'ne pošast, k'sm vidu, de se naš prdajlek
toku frderbava. Vse je blu gnulu jen toku
smrdajlu koker kluga. Buge ldje sm djau
k' muorjo tuo nesnago pojst. Če b' ble sa-
mu tiste te bajle ribe jen rake koker pr
nas, nej b' še blu; ampek kače jen rdječe
kruote muorjo pa vender ne želuodce
ldjem uostat, al jeh pa še zegiftat.

Ja pa vajste kaj je še aden djau, Buh
me grajhe uodpiuste po smirte, de še uši
prodajajo. Jojzes sm uzdihu jest nekul
ne svajte b' se jest ne mislu, de se dobi še
toku neumneli ldi k' uši kepavajo. Pr nas
u Rijbence pa še bouhe polovimo jen po-
bijemo, če je le moguče.

Vajste de rajs, Buh jeh ne štrafej!
Kar uobruu sm se, pa preč sm tu jet,
pa glih tiste mah me je aden ze kamžuolo
pocūkov, pa nemignu, nej muoje rešjeta ne
bla postavem. Jest se ga najsm prov neč
bau, pa sm kar uodprtov muolo ruobo. Ta
zanikrast, vajste kaj je teila jemet? Re-
šjeta je teila kūpet, de b' svoje kače jen
kruote muorte dajla. Kajpek sm djau, kar
pod nusam se uobriša. Kaj sm morde zetu
muoj prdajlek zdajlov, de ga buoš ti fr-
derbavov, de buo segniv uod kač jen
kruot, k' bojo ldi zegiftale! Naka, sm djau,
pr mej kuše, de ne buoš muoje ruobe je-
mu, če najmaš rešjet, pa ribe muorte djeni,
kače, kruote pa u korita. Pa sm kar ne ra-
mo du, pa neprej šu. Ja vajste de no!

ZASPANI BOG.

Imel sem prijatelja, poročnika, ki je
bil v času vojne z bosanskim polkom v
Gaticiji in mi je nekoč pripovedoval ta-
le slučaj: Imel je za slugo mohamedanca po
imenu Mohamed, ki je jako rad bil prepo-
vedano pijačo - vino. Nekega popoldneva
ga je ponovno zalotil in mu po očetovsko
dejal: »Mohamed, ti piješ vino, a Allah
tega neče!»

»Resnica, resnica! Allah neče videti
piti vjno« mu je odgovoril.

»A ti piješ vseeno«.

»Jaz pijem, da, a samo kadar Allah
spi. Allah nikdar ne vidi moj greh«.

Poročnik se zravna in pripomni:

»Sakrabort nazaj; meni se zdi, da je
tvoj Allah velik zaspanec!«

DRAGOCENI ČEVLJI.

Letošnje poletje 1922 so otvorili v
»Sv. Nicolò« pri Ancaranu novo kopališče
z nešteti kabinami in veliko restavraci-
cijo. Po navadi je bilo natlačeno občin-
stva in... tatov.

Pri vrodu blagajne je bil tiskan ta-
le napis:

»Gospodje letoviščarji so naprošeni v
lastnem interesu, da tu oddajo dragocene
stvari«.

»Gospod, ki je bil z menoj, je plačal
listek in sezul čevlje«.

Blagajnik: »Kaj delatee gospod?«

»Čevlje bom oddal, sakrabort me sta-
nefo 145 lir«.

In ko se je obrnil, da bi jih res izročil
— čevljev ni bilo več.

KOLIKOR VELJA — TOLIKO NAPITNINE.

Po morju je plavala barčica in se ve-
selo gugala z zakonsko dvojico na izletu.
Naenkrat pa udari ob rob kamna ter se
prevrne. Soprog, ki je bil plavač, se je re-
šil in kmalu priplaval na obrežje, medtem
ko se je njegova boljša polovica obupno
premetavala med valovi. Ljudstvo je pre-
plašeno gledalo prizor. Na mah pa je sko-
čil postarni dalmatinec v vodo in po krat-
ki borbi ob splošnem odobravanju in plo-
skanjem občinstva, privlekel soprogo do
obrežja. Gospod je stisnil roko sopihajo-
čemu in skozi in skozi premočenemu re-

šetelju ter se mu zahvalil. Nato je vzel
listnice komad za dve liri in mu ga izročil.
Dalmatinec je pogledal gospoda, potem
denar na obeh straneh in konečno vzdih-
nil filozofično: »Neka bude svejedno. O-
več znade šta vriedi njegova žena!«

PO KRŠČANSKO.

Mati: Na, Mihec, jabolko, pa ga
Miciko lepo po krščansko razdeli.

Mihec: »Kako pa naj to storim?«

Mati: »Miciki daš večji kos, sa-
pa obdrži manjšega«.

Mihec: »Mama, naj pa Micika
krščansko delj«.



Miha: Bejn, kuod s' hadu tka
cajta, ka te ni sm neč bidev?

Luka: Sej biš, kuod. Ka sa djal, da
buo Vidm naša glavna mista, sn se anku
pelev dele.

Miha: Ta je ta praba. Dele si sa
furav. No, kaku pa kef aprabu v našmu
nabmu glabnu mistu.

Luka: Tku me je jezilu, glih tkaj
de se nism prdušu. Na sadni sn jemu nik
aprabt. Gledal same kot tele nabe vrata
Pa štacunah sam panujal sama »koša de
zidera«. Jest sm mislu, de je gljina kejsna
suorte uolje dericje, pa an koš, kej blu
mana, se b' me razneslu kot prepovlu
movžnar. V aštari sa m' dal pa pašta šuta
na mista župe, za mesu tud pašta, pa š
ana pašta šuta za cušpajs. Tku sm biv je
zen, de sn djav, zdej bom pa Čuka kupu
Grem u ana trafikka jen pobaram: »Dele
m' Čuka«. Kuste same gledal, de sn s
bav, de na pažreje s kastmi n kuoža
vred. Neč ni sm dabiv. Še Čuka nimaje pa
čeje bit glavna mista.

Miha: Tuste s' aprabu. Al' si šot
patle damov?

Luka: Ana figa! Gare na Čedad sa
je ubrav. Tud u Čedadu nism dabiv Čuka
bidev sm pa mlade sove, huiše kot Čuk
Biv je glih pust, plesal sa za znart, sam
Taljami, zravni je blu pa niki deklet ad Ka-
barida, k' sa se tku sukale jen ubušvale
de se je zvrtila pred ačmi.

Luka: Bejž! Tku deleč nisa šle
plesat.

Miha: Sama resnica bažje. Mlad
»fulk« je strašnu »sfrderban«. A na biš
de sa gare nejč mlada dekleta avadle sa
ga lastnga ačeta, de je kantrabantar, sa-
mu za tu, ka jem ni pustu, deb ljubimkale
s Taljami.

Luka: Bejž, bejž. Buh nas vari!

Miha: Ris, je tku. Adije!

Luka: Adije! Bidš, kaku gre smig,
koker deb' cgainarje trgov.

Miha: Nej, boma vsaj drova jen
pa gnuj spelal.

ŠTANDRŠKE KVANTE.



Marjuta: O, adito Zeža, k'kuo gra kel?

Zeža: Ja veste Mrjuta, n' gra nič dobro. D'us p'noči sn meja krča u trebuh.

Mrjuta: Anti nisi prevleč plas'la.

Zeža: Bejste, bejste! K'kuo bste plas'la, č nise pla'sli niker. Olih fanti Štandrški bju plas'li. Deleju zmiren b'rufu, anu potle n' d'biju pej dovolenja z plas't.

Marjuta: Ja reči kar čš Zeža, ma je res sr'mota, d'u Štandreži si nist moht nankr ankret zvr't' ceu pust.

Zeža: Ben, ma Nana si je uselih z'vntela n' krgišči.

Mrjuta: Pej k'daj?

Zeža: Kaj n' veste nič? U tork zetro s h'dili pusterji p'bir't jajce, anu kl'base. Zs sabu s' meli tudi muziku. Ana k'dr s pršli n' lrgišče, je plas'la Nana zs adnu druho. Ma k'kuo je plas'la. Je vrgla puntofulni zs nohe anu je plas'la u ke'cetah.

Marjuta: Ben ma jest ji ne z'merin, prou nič. Kaj češ; l's muoški neumni, zalkej bi ne ble tudi ženske.

Zeža: Ben pj pr mol'ji, ki s nrdili skrajno razžaljivo. Zaletel se je torej v kl'bas. Muj muož mi je reku, da je molila teta Lina jh cret nuoter u kotli z p'lentu.

Marjuta: Beiži, beiži, kaj praviš — lej zluodja zdaj ven šele, k'kuo ja stvar. Moj muož je ben tudi tu, anu je pršu d'mu še preei puhen.

Zeža: Jst sn kurenta, samo d'je nosau pust.

Marjuta: Imeš prou ja, drugači bi naši diepci k'malu p'zabli, d' imeiu z s'dit krumpir.

Zeža: Ma za adn tal je prou, d's plas'li, veste Marjuta. Moj muož, če reič d'huo bolj rasla repa.

Marjuta: Ja kajpej ku kajpej — muoj je jau glih t'kuo. Ben adito Zeža.

Zeža: Zbuchen, šantla.

VIŠEK VZGOJE KONJ.

Prvi jezdec: »Zakaj ste pa naredili s konjskim repom vozec?«

Drugi jezdec (profesor): »Da uo pozabi priti ob 11. uri domov.«

DOBRO!

Da ma (mladeniču, ki vrta s prstom po nosu): »Ko boste zgoraj, pošljite mi razglednico.«

ZVITEŽ.

Deček vstopi v prodajalno in začne brati z nekega listka: »Jaz bi rad 3 kile leče po 68 vin.« Prav reče trgovec, »to znaša 2 K 4 vin.« »11 kil sode po 13 vin.« »1 K 43 vin.« reče zopet trgovec. — 2 kill čaji po 4 K 80 vin.« »9 K 60 vin.« in deček našteje še več reči. Trgovec spiše skupen račun, ga da dečku in reče: »Vse skupaj je 39 K 36 vin. So ti pa tudi dali doma denar ali naj zapišem?« »Sal me niso poslali od doma«, odvrne deček, ko spravi listek, »to je bila le moja računska naloga, in ta je morala biti izgotovljena.«

SLABA FILOZOFIJA.

»Kadar vidiš na tleh podkev, pobeni jo, kajti to prinaša srečo«, je rekel nekoč neki filozof in se sklonil, da jo pobere. Pri tem mu je padel klobuk v blato. Ščipalnik je padel na podkev, da so se razbili obe stekli v njen. Gumba, ki sta držala zadaj narančice, sta odletela, malo nižje so mu pa počile hlače. Pa ko bi bilo samo to, toda v bližini se je pasel neki kozel, ki je smatral sklonjeno pozicijo filozofa za fitalju iz pedesetih jajc anu štirinajstih nastavljenih »tjrch« in nesrečni filozof je napravil krasen salto mortale in začrtal potem dolgo brazdo z nosom po blatu.

OH, DA; HVALEŽNOST ŠE ŽIVI!

Nekje v Ameriki je nedavno umrl neki bogat človek in zapustil 100.000 dolarjev dekletu, ki ga je svoječasno o d b i l a, ko jo je snubil.



NAPITNICA.

Okoli Tebe je zbran lep prijatelj — krog, da poskušajo lanski Tvoj vinski — sok, če se ga kdo napije, ga suni v — bok. Bog Ti daj v zakonu obilo — otrok, da bo v hiši godba na — jok in okoli Tebe še več — nadlog, v hiši se pa yaruj preveč — soprog, kot župan pa v občini — razporok. Tvoje poslopje naj bo brez — razpok, obilo sreče pa Ti daj — tarok. Bodi vedno odprtih — rok, v gostilni pa imej veliko — porok, za zobe vzemi zobotrebni — drog,

za sina ženina kupi novih — preprog, potem napravite en velik — krok in pijte nazadnje šampanja in — grog, na mizo deni pecivo iz najboljših — mok, če te napade volk, zatrobi na — rog, ali vzemi puško ali pa — lok, za varnost vzemi en par zvestih — dog otrokom kupi en par velikih — žog, pri igri naj si noben ne zlomi — nog, pri sejah bodi vedno resen in — strog, Naj polje blagoslová Ti nebo in — log, po smrti pa Te sprejme večni — Bog.



Pravijo, da v Padričah tamburaški zbor spi spanje strahu. Strah je že kdaj minul, zato bi bil že skrajni čas, da se zbudi.

Pravijo, da na trebčanskem zvoniku je rastle trava. Zato so povlekli na zvonik čveteronožca, da je travo požrl, nakar so šele obesili zvonove.

Pravijo, da št. iz Strmca ima tako dolg jezik, da pometa z njim po celi vasi.

Pravijo, da bodo o Velikonočnem času v Sv. Križu Finžgarjevega divjega Lovca uprizorili. Če ga ne bodo že prej ukrotili.

Pravijo, da so Gropajci imeli, na pustno nedeljo ples v skednju pri Pecku. Na Pust so se hoteli postaviti v Bazovici. Upregli so. Na vozu je bilo 10 živih pustov. Pustkapo je celo jezdil osla. Osel in pust sta v sorodu. Živela »žlahta«!

Pravijo, da dornberške godce mičejo bolj dekleta kot instrumenti s kontrabasom in bobnom vred. Kaj bi bilo, če bi poskusili enkrat nasprotno delati?

Pravijo, da dornberške ceste gorijo. Voda šprica na gorišče dan in noč.

Pravijo, da v Škrbini sta dva »fašista«: Janez in Zanja, ki si medsebojno žugata s prisilno razsvetljava. Kateri je pa boljši fašist, to naj pove Čuk na palci.

Pravijo, da orehovski zvonovi tako milo pojo, da se Rudič, Dolfič in Žan prav milo jokajo in so pripravljene plačati še vsak po 100 lir za »batice« katerih še nimajo.

Pravijo, da je neka tuja država ponudila Orehovcem precej veliko svoto za najemnino občinskih »luminov«. Rabila jih bode v prihodnji vojni kot reflektorje, kajti svetijo ti tako močno, da opoldne lahko najdeš »očale, ako si jih izgubil gredoč od botrinje«.

Pravijo, da bovška sirotišnica je zato prazna, ker nimajo revežev. Da pa bo služila kljub temu dobremu namenu, so nastanili v njej plesno šolo. Pravijo tudi da misli v njej signora Moritz ustanoviti otroško vzgojevališče.

Pravijo, da so pusta v Bovcu že oni dan pokopali, ko je Drejca zvonce na britof vozil.

Pravijo, da so bovški novorojenci najdražji ker jih stara štorčlja spod 300—500 L ne nosi več.

Pravijo v Budanjah, da ne bodo sadili več krompirja in fižola, ampak sejali koruzo in da bodo zgradili tvornico za metlice, kajti za metlice se dobi v inozemstvu v zameno veliko več krompirja in fižola kot ga pridelajo Bučanjci.

Pravijo, da so vse štorske pekavske koncesije v veliki nevarnosti, ker so štorski pekli spekli za veselico torto, katero ni mogel niti pust ne dobavski korzo prebaviti.

Pravijo, da bode Oštarica iz Nabrežine zidala še eno nadstropje in to zato, da ne bode gospa Repinc čez njeno hišo na postoja »Montefreddo« gledala.

Pravijo, da so na dan Pusta Vižovci in Sesljančeni nabrali 200 jaje, 10 parov klobas, 2 kg špeha in L 60; pri tem je sodelovala harmonika od Pepeta. Pustni »lampoti« so vse požrli.

Pravijo, da so mavhinska dekleta zelo lepa, ker nosijo židane mreže na glavah tudi kadar grejo trosit gnoj.

Pravijo, da mavhinske gospodične ne bodo nosile več copat, ker so obljubile nabrežinsko-štacionarski republiko, da se bodo potrudile olepšat svoje nožice.

Pravijo, da v Črničah so plesali v plavniku ob navzočnosti polne kleti vinskih duhov.

Pravijo, da je Lezi Kovačev iz Gasa iskal tri dni svojo »berde« in jo našel po nesreči popolnoma celo.

Pravijo, da ima kanalski tamburaški zbor tako dobre moči, da se upa na »Škallirju« vozeč se iz Morskega v Kanal igrati celo pot odlomke iz Fausta in Tram di Opčina.

Pravijo, da je videl Čuk, kako je stric R. K. iz Deskel položil temeljni kamen za samostan stricev.

Pravijo, da je bil G. P. izvoljen na pustni torek za predsednika »Smausa« in »Komanadanta« pobiracev klobas.

Pravijo, da so v Zakojci na neki »ohceti« od same prevzetnosti šipe pokale.

Pravijo, da so v Dobropoljah pri Trnovem igrali celo noč. Drugo jutro so pa šli spat v cerkvene klopi, v katerih se jim je sanjalo o »hercu« in »trumfu«. Taki le »trumfi« spadajo v hlev in ne v cerkev.

Pravijo, da Izobraževalno društvo v Podgori priredi krasno dramo dne 32. majnika t. l.

Pravijo, da v Gor. Trebuši prodajo na dražbi »kimunske« može, da z skupičkom plačajo občinski dolg.

Pravijo, da nekatera batujška dekleta se še po 11. uri zvečer sprehajajo po cestah. To ni lepo. Čuk jih je videl, ko so še po 11. zvečer popivale v krčmi.

Pravijo, da ima v Mariboru neki mali »fejst« gospod — baje s Primorskega — štiri srca. Eno ima v Gorici, drugo v Ljubljani, tretje ob ozkotirni železnici, ter zadnje in največje v Mariboru. Katica, Uršika, Pepca in Lizika kockajte sedaj.

Pravijo, da na Premu se gode čudne reči. Nek brigadir prireja na lastno pest plese ter izbira kratka krila in prozorne nogavice. Parfumarke imajo prednost. Čuk je vse to videl iz Elijevega vrta.

Pravijo, da mnoge ženske vprašujejo Čuka, kedaj vendar neha »obirat« nežni spol. Neka dolgo jezičnica je napisala: Čuk, ali se ne spominjaš, da so fantje pobirali »čik« po Rusiji, Srbiji, Rumuniji in Franciji? Kjer so jo pokidali in »lomili«, prodajali ljubezen, lagali, se »linili« in — uši redili?

Pravijo, da je v Landolu gostilna, v kateri se čudeži gode kakor v Kani Gasileji.

Pravijo, da so nekatere ženske obljubile Čuku na palci, da mu izbijejo kljun, če ne neha »obirat« žensk.

Pravijo, da se bomó skozi Brinje lahko s čolnom peljali po sredi ceste. Kaj delajo prizadeti?

Pravijo, da v Bukovici od sedaj naprej ne bodo potrebovali več pismonoše, ker so začeli opravljati to službo domači fantje brezplačno. Poleg tega so dobili od poštnega ravnateljstva iz Trsta dovoljenje, da smejo pošiljati »pupam« razglednice brez znamk.

Pravijo, da kanalski fantje so bili nalašč brez kosila za pust, ker so pričakovali povabila na »Smous«.

Pravijo, da so prvaška dekleta jako »narodna«, zato so uporabila na pustni torek za šemljenje zraven naočnikov tudi — »narodne noše«.

Pravijo, da se je ustanovil v Prvačini nov godbeni oddelek, ki prekoša vse tri oddelke stare godbe, za kar gre vsa čast in hvala g. voditelju, ki prekrasno udarja boben z svojim velikim trebuhom. Pa tudi fratello di piccolo tamburo ne izostaja.

Pravijo, da Tento tento v Idriji pobira dano napitnino nazaj.

Pravijo, da so fantje na Gorah ustanovili pevsko društvo, ki pri polnih literčkih in pečenih klobasah vrlo napreduje.

Pravijo, da je Čuk res fejest fant, ker je izpolnil dano obljubo.

Pravijo, da noben ubeljski »fant« se ni pregrešil zoper pravila »bratovščine«. Zato so morali vleči ploš. Bil je krasen sprevod. Cela »bratovščina« je sedela na »Plohu« z lilijami z rokah.

Pravijo, da so v Koprivi žalostni po pustu. Ušel jim je neopažen ta svetnik, in na pepelnico so ga iskali po vseh vaseh neki »nemaniči«.

Pravijo Kobaridci, da je postal N. zelo visoka oseba. Baje je v sorodstvu z lastno hčerjo, katero so izvolili črnici romanskega pokolenja za kraljico — plesa.

Pravijo, da v Borjani je pust pojedel ves sir in vso vodo popil in to ob zadnjih urah življenja.

Pravijo, da je borjanska inteligenca čez pustne dni prav pridno prepevala »Giovinezze« in zraven tudi tulila i-a.

Pravijo, da išče »Gmajna« v Gorici na trgu »Vittoria« kredit, da se s prihodnjim pondeljkom v »Gozdove« spremeni, kjer se bodo lažje pisatelji in čitatelj — zgubili.

Pravijo v Borjani, da gostilničarka, katere gostilna nosi samo italijanski napis v čisto slovenski vasi, zna že toliko italijanski da če pusti kdo vrata odprta pošlje takoj hčerko rekoč: Chiudi la porta Peppina, šu!

Pravijo, da so nekateri Sužidci ustanovili na »stricev pust« pivsko društvo »Luk luk«.

Pravijo, da Ponikoveci zato nič ne plešejo, ker napeto čakajo vojne odškodnine, ki ima priti po »Luftpanu« iz Rima.

Pravijo, da so Grahovski gasilci na veselici kar z litronom gasili.

Kotiček Narodne knjigarne.



Narodna knjigarna v Gorici, vja Carducci 7, priporoča svojo bogato zalogo vsakovrstnih pisarniških potrebščin, šolskih zvezkov, šolskih knjig, cigaretnege papirja, razglednic itd. Posebno opozarja na bogato zalogo slovenskih knjig.

V par dneh izide veliki glavni seznam vseh pomembnejših slovenskih knjig, ki jih ima v zalogi tudi Narodna knjigarna. Seznam bo obsegal nad 64 strani in se bo dobil zastonj. Zahtevajte ga!

Opozarjamo vas na nove knjige, posebno na Damir Feiglov: **Po strani klobuk**, ki ga je izdala Narodna knjigarna v Gorici in razpošilja po vsej deželi za 4 L. izvod, več 50 vin. za poštnino. Pošljite 4 L. 50 vin., takoj ga boste imeli.

Izšla je tudi zadnjič omenjena drama dr. Preglja, našega najboljšega prozoista, »Azazel« in Pavliha v slovenščini, to je: **Ulenspiegel**. Naročite ga!

Izmed romanov danes ljudstvo najbolj sega po Kellermannovem »Tranelu« in Finžgarjem »Iz modernega sveta«.

Izmed molitvenikov je družba sv. Mohorja izdala nanovo Slomškovo »Krščansko devišstvo«. Pesmarica izide po Veliki noči.

Mnogi povprašujejo po ljudskih igrah. Na razpolago imamo dobro, a malo znano ljudsko igro »Na dan sodbe«, ki je pa lahko vprizorljiva. Dobite jo v Narodni knjigarni.

Če se hočete naročiti na »Dom in Svet« ali »Ljublj. Zvon«, lahko to storite v Narodni knjigarni.

Došla je velika množina italijanskih knjig po zelo nizki ceni.

Opozarjamo na nemške gospodarske knjige, ki jih imamo v zalogi. Došla je knjiga »Hüte, des Ingenieurs Taschenbuch«, nova izdaja. Wanderlipp, Was Europa geschehen ist, dalje Nitti: Der Niedergang Europas, die Wege zum Wiederaufbau itd.

Narodna knjigarna ima nadalje v zalogi velikonočne razglednice, umetniškega ateljeja »Vis« iz Jugoslavije, ki predstavljajo narodne motive. V zalogi je tudi mnogo drugih velikonočnih razglednic po zelo nizki ceni.

DOBRO ZA DELA.

O n: »Poglejte gospodična, misli pridejo kakor blisk«.

O n a: »Potem pa pri Vas še ni nikdar ni treščilo«.

Babje čenčarije v Brdih.

Polda: O zdravi. Trkaj caita se nisimo vid'le.

Pepca: Tekrt, ki je bla tuoča zadnje.

Polda: Sta potuočil tiste vino iz Koprive, ki sta udabili za vaše.

Pepca: Ja zlodja, bolj ki pravimo, da je domače, manj pijejo; majo fin mos.

Polda: Neš Maks je pripelu iz S. L. po nuoči veš, tri štrtine, in mešemo, pa gra.

Pepca: Ja veš, Maks je bolj kšajr, zato na k' ko poznaji, za to zna.

Polda: Ja č' bi tuočili samo naše, bi muogli kupt od domačeli bolj drago.

Pepca: Ja, draga moja tud' č' zvelo možije in f' nje bš kih' la.

Polda: Mrbit d' zie vieio: sei so ložli u Čuka od čudežu.

Pepca: H'm! tiste čukarije m' ne brig' jle.

Polda: Muči, adni graio, pejno proč.

Pepca: Benj pei peino.

Polda: Na žvidenje.

Pepca: Te pozdravim, adlo!

Iz zaspane „Iblane“.

PRODANA NEVESTA.

Čuk na palci se je pripeljal v Ljubljano, ves vesel, da se bo mesta nagledal, da bo kaj novega videl in znal povedati svojih sovi to in ono, kaj se pri sosedu godi.

Brž na kolodvoru je zagledal dva mozeljina, ki sta se prepirala, da je vse skupaj letelo. Kaj pa je bilo? Eden, ki je bil črn kot vrag, je kričal na vse grlo in kazal s prstom na drugega, da je oni črn, ki je bil pa tudi v resnici črn, nič manj kot prvi in je tudi kričal in kazal s prstom na prvega, da je ta črn. Ljudje so pa zmajali z glavo in niso vedeli, kdo ima prav. I no, to je pa enostavno. Oba imata prav, pa čisto oba, oba sta črna. Če bi trdila o sebi, da sta bela, bi bilo drugače. A iz previdnosti nihče o sebi ne govori. Čuk je vprašal, kaj to pomeni. Dejali so, da so volitve.

Potem je pa začela za Čuka strašna muka. Gre po blatu, ki mu v ljubljanskem narečju pravijo cesta, dalje, ki sliši žvižgati ljudi neko melodijo. Vpraša nekega: »Vi, kaj pa ljudje žvižgajo neprestano?« — Ta ga pogleda strašno in se zavzame: »Ali ste Vi edini tujec v Je... pardon! v Ljubljani. Prodano nevesto žvižgajo.«

Čuk je pogledal v nebo in vzdihnil. Pri tem so mu ušle na plakate. Kaj je bral? Z debelimi črkami zapisano »Prodano nevesto«.

Moj Bog, kaj res ni drugega v Ljubljani kot »Prodano nevesta«.

Sedim v kavarni, da si privežem dušo, ko vprašam nekega gospoda: »Vi, kaj pa je to, pravzaprav, »Prodano nevesta?«

Mislil sem, da bo skočil vame. »Kdo pa ste pravzaprav, ki ne veste tega, kar vsak šuštar ve. Prodano nevesta je Pro-

dana nevesta. Ena in edina. Po razsulu Avstrije so jo igrali kot prvo. Potem nad tridesetkrat v eni seziji. Dalje ob prihodu vseh tujih cerkvenih dostojanstvenikov, ob obisku francoskih in angleških generalov, ob obisku ameriške misije, ob kraljevem prihodu, ob njegovem godu in njegovih poroki, ob prihodu tujih dijakov v mesto, ob obisku...«

Čuk na palci je tiščal ušesa. Bilo je preveč, mnogo preveč. Toda v tem je bil že predstavljen dvema gospodoma, ki sta pristopila.

»Tu gospod Govekar, podlistkar po poklicu, kateremu se je zasvetila tedaj krasna misel, da je kupil »Prodano nevesto« in jo pripeljal v Ljubljano. — Ta je gospod Rukavina, ki dobro obvlada samo Prodano nevesto, zato je tem nežneje ne-guje in uščeka po odru...«

Čuk je zbežal. Sel je v gledališče, da se mu razkadi glava. Ko je sedel v parterju, je vprašal: »Kaj pa igrajo?«

»Prodano nevesto«, je bil odgovor.

Čuk je skoraj omedlel, moral je iti na zrak. Spomnil se je, da še ni večerjal. V hotelu so mu podali jedilni list. Bral ga je:

»Prodana nevesta v onaki.

Prodana nevesta za prikuho.

Vino znamke Prodano nevesta.«

Čuk si je pomel oči: Ali sanjam. Letel je v kavarno in se potopil v dnevnik:

»Nocoj igrajo v operi nad vse lepo opereto Proda...«

Tega je dovolj! To je od sile je vpit Čuk in vzel v roke neko medicinsko revijo. Vsaj tu notri ne bo Prodano revica.

Bral je neko medicinsko poročilo:

»Nek ljubljčan je bil nad leto dni bolan na želodcu. Nobeno zdravilo mu ni pomagalo. Operirali so mu želodec in našli v njem — Prodano nevesto...«

Čuku se je zavrtelo pred očmi. V duhu je že videl pred seboj operacijsko mizo.

Ko je kupil ob begu iz Ljubljane vozni listek, se je bal, da mu gospodična ne pomoli mesto listka Prodano nevesto.

DOPOLNJENO JE!

Miha je prodajal konja. Kupec ga je ogledoval in bil videti z njim zadovoljen.

»Da«, je rekel Miha, »Konj je izvrsten. Ko sem ga kupil sem plačal zanj štiri tisočalke, zdaj ga pa dam za petsto.«

»Au!« je vzdihnil kupec vznemirjeno. »Sumljivo je, da ste mu tako znižali ceno.«

»Veste«, je pojasnil Miha, »oni dan je konjiček izgubil potrpežljivost in brnil mojo ženo, da se je zgrudila na tla mrtva. No, zdaj pa ne rabim živali več.«

Resna ženilvena ponudba.

Mizarski mojster, posestnik lepe hiše in zemljišča išče znanja z dobrim in poštenim dekletom in dobro gospodinjo, v starosti nad 20 let.

Resne ponudbe sprejema v zaprtem pismu pod šifro M. M. uprava našega lista, kjer se izve tudi naslov.

PRI SODNIJI.



Sodnik: »Ste li sami vložili, ali vam je kdo pomagal?«

Obtoženec: »O ne sam, ampak s prijaznim sodelovanjem vojaške godbe 38. zbora.«

Sodnik: »Kako to? Govorite jasneje!«

Obtoženec: »Godba je napravila podoknico in vse je hitelo na ulico, jaz sem pa lahko nemoteno delal v hiši.«

Pravijo. »Ali veste, v čem se razlikuje ljubljanski dijak od tolminskega?« No, ker ne veste, vam povem jaz; »Prvi začne šolo z mašo, drugi s plesom.«

Pravijo, da so mlekarce v Sv. Križu pri Trstu imele na pustno nedeljo še precej veliko požiravščino; nekatere so si celo izposodile želodec pri g. L. Po končani požiravščini so šle na ples, da je želodec lepše prebavljaj, plesale so seveda alla mossa, ker to je sam Čuk videl. Po končanem plesu se je v neki mlekarški hiši pričel tepež. Ena izmed mlekaric je udarila svojega moža in sicer dvakrat, ker je mislila, da prvič ni bil pravi.

Pravijo, da sta bila na plesu umetnikov največja umetnika ona dva Podgorca, ki sta držala vrv pri vhodu. Za to niso vrgli topot iz dvorane nobenega »vržotarja«, kaj še umetnikel!

Pravijo, da je igrala pri plesu v Podgori godba iz Lokovca. Vdovci in vdove so tako plesali, da so se včasih po tleh valjali. Vsak ima svoj »lošt«, občina pa 500 lir.

Pravijo, da je »Bralno društvo Solca žar« v Danah pri Sežani najelo tako društveno sobo, ki odgovarja tudi plesnim potrebam. Voditelji društva so za to preskrbeli že vse potrebno.

Pravijo, da so se tudi dekleta v »Sežanskih Danah« ustrašile konkurence bližnjih sovaščank, v nošenju žametovih kap. Za proti konkurenco poskušajo prve skrajna sredstva; a do danes še nimajo uspeha.

Pravijo, da nameravajo ustanoviti na Grahovembrdu pri Sežani veliko tovarno klobukov za nežni spol.

Pravijo, da bosta Viktor in Tone napravila mlin in žago na veter, ker jima je Idrija odpovala svojo moč.

Pravijo, da so fantje iz Lok nabrali za pust 8 jajc in 4 pare klobas, katere so z velikim tekom sneli pri Ninotu.

Pravijo, da ima Pika v Bazovici kosarški odsek. Ta odsek napravi o sv. Joze romanje čez Postojno, Vipavsko dolino v Gorico, da obišče dobrotnika Čuka na pal'oi.

Pravijo, da je že vsa Bazovica »zaflišana« s plakati. Čuk ne more pogruntati kaj.

Pravijo, da se Lonjerci jezijo, ker Čuk preveč kolovratí po Lonjerju.

Pravijo, da so starejše grahovske evke izgubile posluš. Vzrok: Preveliko prijateljstvo s fantj z juga.

Pravijo, da v Avčah je veliko kosovjega kokodakanja, a malo jaje.

Pravijo v Nabrežini, da kdor hoče videti čudežno spreminjevanje političnih arj, naj se vpiše v ex »Javno ljudsko knjižnico« sedaj »Biblioteca pubblica«.

Pravijo Istotam, da Grof strasten ljubitelj piščav; posebno na »Črke« ima piško; kar 80 na en dan jih požre. Zato bi mu privoščili, da ga malo potiplje »Palca na Čuku« ter, da ga prisili, naj poveča število izvodov, da ne bo več toliko kamranja po njem.

Pravijo, da iščejo Nabrežinci človeka, ki bi bil sposoben vrzeti kazalca na cerkveni uri; drugače ne bo nikoli »tekla«.

Pravijo, da v Zalazu zabijajo fantje drug drugemu s kamenom pamet v glavo.

Pravijo, da mladenič s čepovanskih pribov je pripeljal v zaboji male prešiče z avtomobilom. Kako se je prestrašil, ko je videl, da je zaboaj prazen. Prešiče je po poti zgubil.

Pravijo, da podbrški lovci streljajo mačke in pse, to pa zato, ker lisic ne morejo.



SE STRINJA.

Moja soproga je navajena občevati s služkinjo nad vse prijazno. Toda tudi to ne hasne mnogo.

»Lizeta« ji je rekla sinoči, »obžalujem, da te morem jutri zjutraj nadlegovati, ampak gospodar mora odpotovati s šestim vlakom in radi tega mora biti kava že ob petih pripravljena«.

»O gospa, nič se ne ženirajte, prav nič« je odgovorila služkinja z vso prijaznostjo, »samo, da gospa ne bo preveč ropotala v kuhinji... naravno... imam tako rahlo spanje«.

VEČKRAT.

General (pri nadziranju bolnemu vojaku): »Sobe se pač večkrat zračijo?«

Vojak: »Da, gospod general — pred vsako inšpekcijo!«

BOGA SE BOJIM

Katehet: »Zakaj pa ne hodite k sv. maši in eksercijam?«

Učenec: »Oh, ko se pa Boga tako bojim, da se še blizu ne upam.«

DOBRA MIŠEL.

V neki družbi pravi, med drugim nekdo:

»Da, dobre misli mora imeti človek, to je poglavitno. Bil je nek moj prijatelj, postal je profesor, ena sama dobra misel ga je storila bogatega!«

»Katera pa?« vpraša enoglasno vsa družba. »No, poročil se je z bogato nevesto.«

NAČIN BREZPLAČNEGA ZAJUTERKA.

Raztrganec je šel k pekarju in zahteval hleb kruha. Ko mu ga je pekar izročil, ga vpraša capin:

»Je tu v bližini kaka bolnišnica?«

»Bolnišnica — čemu?«

»Jaz imam garje.«

Pekar prestrašen: »Le držite vaš denar pa pojdite takoj ven.«

»In hleb kruha, ki ga imam v roki?«

»Obdržite vse in pojdite.«

Capin je vzdihujoče lezel do vogla, kjer ga je njegov drug čakal in mu dejal:

»S kruhom sva preskrbljena. Sedaj imej ti garje do mesarja; prinesi salama in potem bova zajuterkovala.«

V LJUBLJANI PRED POSTO (ali pred »Slonom«.)

Štirje avtomobili stoje pred »Slonom«. Pri vsch je vidna tablica z napisom: »Prost«. V avtomobilih sede šoferji, pripravljeni za vožnjo občinstva. Kar prižvižga mimo čevljarski vajenec. Pri prvem avtu se ustavi in vpraša: »Ste prosti?« Šofer (vesel, da bo vozil): »Prost, prost!« Čevljarček: »Jaz bom pa šele čez pol leta.« Ostalo si lahko mislite.

IVAN TEMIL

GORICA - Via Carducci števil. 6

(zraven drogerije Mazzoli)

BRUSAR IN NOŽAR



Brusi brivne
in
žepne nože,
škarje in
knjigoveške
ter vse druge
nože
in rezila.

Za čas košnje dospejo najbolj pristni in garantirani kamni, osle bergamske za brušenje kos. Delavnica na električno gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor nožev, škarij, brivnih nožev, najelegantnejših žepnih nožev, sploh vseh rezil.

Zaloga toaletnih predmetov

ZA IZVRŠENA DELA JAMČI.

PRI FERGATERUNGI.

Častnik bere imena Matičkov, ki so pod njegovo komando. Oglasi se ta, oglasi se oni. Pokliče Mokotavga. Zanj se oglasi njegov kumpare in pravi: »No žel!« »Kosa l'ga?« Že mala! Ga čolto ojo de ricmanje e ga tuto žorno dri-skelca.«

NIČ ČUDNEGA.

Zdravnik: »Tu Vam predstavim najstarejšega moža v našem mestu. Star je devet let in po poklicu dimnikar.«

Profesor: »To pa ni nič čudnega, saj prekajeno meso se drži itak dalj časa nego sveže.«

IZ ZDRAVSTVENIH OZIROV.

Šef: »Toda, dragi moj gospod, vi ste moj najboljši potnik, plačoimate vendar jako lepo in ste popolnoma prosti, zakaj me hočete zapustiti?«

Potnik: »To je vse res, toda moji odjemalci vedno zahtevajo, naj ponudeno vino sam prej okusim, tega pa ne prenese več moje zdravje.«

VZKLIC.

Zagovornik (obsojenec): »Zakaj ste pa vložili vzklic proti sodbi?«

Obsojenec: »Meni je doktor prepovedal preveč sedeti.«

HITRO POVIŠANJE.

Gospa: »Častitam, gospod grof, hitro ste prišli do časti polkovnika.«

Grof: »Toda milostliiva ste vendar še hitreje bili povišani.«

Gospa: »Kako to?«

Grof: »Kot nevesta ste bili prostak, takoj po poroki pa ste postali poveljnik.«

PO NOVEM PRAVILNIKU.

Narednik reče prosaku I.: »Ti osel!«

Ta pa odgovori mirno: »Gospod narednik, po novem pravilniku se reče Vi osel, ne pa ti osel!«

NE SE RAZBURJATI.

Gost: »Tristo, medvedov, natakar, zdaj čakam že pol ure na svoje pivo.«

Natakar: »Da, res, kako hitro mine čas, človek ne bi tega verjel.«

BREZ DOVOLJENJA.

Detektiv (zasači tatu, ki hoče uiti z ukradeno častniško suknjo):

»Povejte mi, ljubi moj, ali pa imate tudi dovoljenje nositi uniformo?«

PRAV UGODNO.

»Kakšen je bil včerajšnji slavnostni obed?«

»Naravnost izvrsten, za petdeset oseb je bilo pripravljenega, pa jih je prišlo samo dvašest.«

GA NE POZNA.

Zakonska dvojica Blatnik je dobila novorojenčka. Talkoj drugi dan sta brzojavila stricu v Ljubljano, da ima novega nečaka in sicer s sledečim besedilom: »Od včeraj novega nečaka v hiši, ki z nani vred pozdravlja strica, družina Blatnik.«

Stric je nemudoma tudi brzojavno odgovoril:

»Najbrže kaka infamna sleparija. Ne poznam drugega nečaka. Nov prišlec gotovo usiljenec, vrzite ga čez vrata, stric Blatnik.«

NI ZNALA.

Mati: »Zakaj pa hočeš vedno imeti zadnjo besedo?«

Hči: »Ah ljuba mama, nisem znala, da ne boš več govorila.«

PRI SODNIJI.

Sodnik: »Ali je res, da ste rekli o županu, da je velik bedak?«

Otoženec: »Res je res, g. sodnik, samo jaz tega nisem rekel.«



Josip Kerševani

mehanič in puškar

v Gorici, Stolni trg 9, desno.

Zaloga raznih šivalnih in kmetijskih strojev, dvokoles, pušk in samokresov, ter vseh posameznih delov, spadajočih v mehanično in puškarsko stroko. Strokovni, brezplačen pouk v umetnem vezanju in krpanju.

Lastna delavnica in popravilnica, Stolni trg 5

➔ Poniklanje in lakiranje v vsaki barvi. ➔

Priporočam vsakemu Original Mundlos šivalne stroje, ker so najbolj zanesljivi, za te jamčim 15 let.



Pozor! Pozor!

Podpisani naznanja slavnemu občinstvu v mestu in na deželi, da je prevzel dobroznano

Restavracijo Marzini
Corso Verdi št. 1 v Gorici,

nasproti starega semenišča - preskrbljeno s prenočiščem in hlevom.

Dobi se dobra vinska kapljica, domača briska in vipavska vina. - Postrežba dobra, cene vgodne. Priporoča se slavnemu občinstvu za mnogoštevilen obisk.

J. ČIBEJ.



Zakaj na vozu čuk s kolesom?
Čemu si išče nov „mešur“?
Preveč je menda hlač potrgal
in bunk prenesel... Ni hudr!

Na Stolnem Trgu Čuk Elija
mašino krasno mu proda,
in čuk pot se, reže, šiva,
cel božji dan vrti, drdra...

Presrečni čuk veselja vnska,
okrogel trebuh je dobil,
saj mu mašnica lire nosi,
mošnjiček se mu je zredil...

Tatovi ne ga ne skrbijo?
In roparji, prav nič? Zares?
Kako? za pasom - groin in strela! -
nabasan nosi samokres...

Presrečni čuk, saj Piazza Cavour
pri žlahti vsega se dobi...
Kolo, mašine, samokrese,
ELIJA ČUK ti priskrbi!

GORICA - Piazza Cavour
(Stolni Trg) št. 9 na levo ...

Kupujte dvokolesa, šivalne
stroje, puške in samokrese
edino pri tvrdki

ELIJA ČUK, ki jamči za solidnost blaga.
Cene konkurenčne.

